
CERKVENI DOKUMENTI – NOVA SERIJA 19

13. redno splošno zasedanje škofovske sinode
POSŁANICA BOŹJEMU LJUDSTVU

**13. REDNO SPLOŠNO ZASEDANJE
ŠKOFOVSKE SINODE**

**POSLANICA
BOŽJEMU LJUDSTVU**

ZALOŽBA
DRUŽINA

Ljubljana
2012

CERKVENI DOKUMENTI – NOVA SERIJA 19

13. REDNO SPLOŠNO ZASEDANJE
ŠKOFOVSKE SINODE
POSLANICA BOŽJEMU LJUDSTVU

Izvirnik:
XIII ASSEMBLEA GENERALE ORDINARIA
DEL SINODO DEI VESCOVI
MESSAGGIO AL POPOLO DI DIO

© Libreria Editrice Vaticana, Vaticano 2012

© Družina, Ljubljana

Prevod in spremna beseda : Rafko Valenčič
Glavni urednik : Rafko Valenčič
Lektorirala : Marija Bratina
Izdala : Družina
Odgovarja : Tone Rode
Tisk : Tiskano v Sloveniji
Naklada : XX00 izvodov
Ljubljana, decembra 2012

Več informacij o knjigah
založbe Družina dobite na
www.druzina.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji
Narodna in univerzitetna knjižnica, Ljubljana

272-732.3"2012"(093.2)

POSLANICA božjemu ljudstvu / [prevod in spremna beseda Rafko Valenčič]. - Ljubljana : Družina, 2012.
- (Cerkveni dokumenti. Nova serija ; 19)

Prevod dela: Messaggio al popolo di Dio. - Poslanica je sklepni dokument sprejet na 13. rednem splošnem zasedanju škofovske sinode

ISBN 978-961-222-935-1

264795136

13. redno splošno zasedanje škofovske sinode

POSLANICA BOŽJEMU LJUDSTVU

Dragi bratje in sestre!

Milost in mir Boga, našega Očeta in Gospoda Jezusa Kristusa (Rim 1,7). Škofje z vsega sveta, zbrani na povabilo rimskega škofa papeža Benedikta XVI. pri razpravljanju o »novi evangelizaciji za posredovanje krščanske vere«, se pred vrnitvijo v svoje krajevne Cerkve obračamo k vam, da bi tako podprli in usmerili službo evangeliju v raznih okoliščinah, v katerih smo danes, in vam posredovali svoje pričevanje.

1. Kot žena Samarijanka pri vodnjaku

Dovolimo, da nas pri tem navdihuje evangelijski dogodek: Jezusovo srečanje z ženo Samarijanko (prim. Jn 4,5-42). Ni človeka, ne moškega ne ženske, ki se mu ne bi kdaj v življenju pripetilo nekaj podobnega, kot je doživela žena Samarijanka. Prišla je s praznim vrčem k vodnjaku v upanju, da bo našla izpolnitev najgloblje želje svojega srca, kar edino lahko da smisel življenju. Človeku se danes ponujajo mnogi vodnjaki za potešitev njegove žeje, paziti pa mora, da ne bi segel po onesnaženi vodi.

Kakor Jezus pri vodnjaku Sihar tudi Cerkev čuti, da mora biti blizu možem in ženam našega časa, da jim približa Gospoda v njihovem življenju, da se lahko z njim srečajo, kajti le njegov Duh je voda, ki daje resnično in večno življenje. Samo Jezus lahko pozna globine našega srca in nam odkrije resnico o nas samih: »Vse mi je povedal, kar sem storila,« reče žena svojim someščanom. Njenemu sporočilu pridruženo tudi vprašanje »Kaj, če ni on Kristus, Mesija?« pove: kdor je v srečanju s Jezusom prejel novo življenje, nujno postane oznanjevalec resnice in upanja drugim. Samarijanka, spreobrnjena grešnica, je postala oznanjevalka odrešenja in je povabila k Jezusu vse mesto. Ko so someščani sprejeli njeno pričevanje, so v srečanju z Jezusom prišli do osebnega izkustva: »Ne verjamemo več zaradi tvojega pripovedovanja, kajti sami smo slišali in vemo, da je on resnično Odrešenik sveta.«

2. Nova evangelizacija

Voditi ljudi našega časa, moške in ženske, k srečanju z Jezusom je nujnost, ki se dotika vseh krajev sveta, dežel zgodnjega krščanstva in dežel novejšje evangelizacije. Povsod je namreč čutiti potrebo po oživitvi vere, ki je v nevarnosti, da potemni v okolju kulture, ki ji preprečuje ukoreninjenost v osebi in družbeno navzočnost, jasnost njenega sporočila in ustrezne sadove.

Ne gre za to, da bi vse pričeli od začetka, ampak da bi se – z apostolskim navdušenjem sv. Pavla, ki je rekel: »Kajti gorje meni, če evangelija ne bi oznanjal!« (1 Kor 9,16) – podali na pot oznanjevanja evangelija, ki je od prvih začetkov krščanstva do danes prehodila svojo zgodovino in oblikovala prve skupnosti kristjanov po vsem

svetu. Najsi so te skupnosti majhne ali velike, so sad zavzetosti misijonarjev in mnogih mučencev, rodov pričevalcev za Jezusa, ki jim izražamo hvalen spomin.

Spremenjene družbene, kulturne, gospodarske, politične in verske razmere nas kličejo k nečemu novemu: živeti na prenovljen način občestveno izkušnjo vere in oznanjevanja vere z novo evangelizacijo, »novo v svojem žaru, načinu in izrazih«, kot je rekel Janez Pavel II. (Govor na 19. skupščini CELAM-a, Port-au-Prince, 9. marca 1983, št. 3). Benedikt XVI. je za to evangelizacijo rekel, da je »namenjena predvsem tistim, ki so sicer bili krščeni, vendar so se oddaljili od Cerkve in živijo, kot da ne bi bili kristjani ..., da bi jim tako omogočili novo srečanje z Gospodom, ki edini lahko izpolni naše bivanje z globokim smislom in mirom, da bi vnovič odkrili vero, ki je izvir milosti, prinaša veselje in upanje v osebno, družinsko in družbeno življenje« (Benedikt XVI., Homilija pri evharistični daritvi ob slovesnem začetku XIII. splošne redne škofovske sinode, Rim, 7. oktobra 2012).

3. Osebno srečanje z Jezusom Kristusom v Cerkvi

Preden povemo kaj o načinih, ki jih mora privzeti nova evangelizacija, čutimo dolžnost, da vam z globokim prepričanjem povemo, da se vera odločilno uresničuje v odnosu z Jezusom, ki nam prvi prihaja naproti. Dejavnost nove evangelizacije je v tem, da se razumu in srcu današnjega človeka, pogosto tako zmedenega in zbezanega, predvsem pa nam samim vnovič predstavlja lepota in večna novost srečanja s Kristusom. Vabimo vas, da premišlujete obličje Gospoda Jezusa

Kristusa odkrivате skrivnost njegovega bivanja, za nas darovanega na križu, vnovič potrjenega kot Očetov dar v njegovem vstajenju od mrtvih in razodetega v Svetem Duhu. V Jezusu se odkriva skrivnost ljubezni Boga Očeta vsej človeški družini, ki je ni prepustil lažni človekovi avtonomiji, ampak nas je pridružil sebi v obnovljeni zavezi ljubezni.

Cerkev je prostor, ki ga Kristus daje v vsakem zgodovinskem času, da se lahko z njim srečamo, kajti njej, Cerkvi, je zaupal svojo besedo, zakrament krsta, v katerem postanemo Božji otroci, svoje telo in kri, milost odpuščanja grehov zlasti v zakramentu sprave, izkušnjo občestva, ki je odsev skrivnosti same Svete Trojice, moč Svetega Duha, ki v nas rodi ljubezen do vseh ljudi.

Ustvariti je treba za vse ljudi odprta občestva, v katerih bodo vsi obrobni našli svoj dom, ponuditi je treba konkretne izkušnje občestva, ki bodo v moči goreče ljubezni – »Glej, kako se ljubijo!« (Tertulijan, Apologeticum 39,7) – priregnili razočarani pogled današnjega človeka. Lepota vere mora sijati predvsem v obhajanju svetega bogoslužja, zlasti v obhajanju nedeljske evharistije. Ravno v liturgičnih obhajanjih Cerkev resnično odkriva svojo podobo kot Božje delo ter v besedah in znamenjih pokaže pomen evangelija.

Naša naloga je, da danes nudimo konkretno dosegljiva izkustva Cerkve, pomnožimo vodnjake, h katerim vabimo žejne može in žene, da bi pri njih odkrili Jezusa, jim ponudimo oaze sredi puščav življenja. Za to so odgovorna krščanska občestva in v njih vsak Gospodov učenec. Vsakemu je namreč zaupana nenadomestljiva naloga pričevanja, da bi mogel evangelij vstopiti v življenje vsakogar; zato smo vsi poklicani k svetosti.

4. Priložnosti za srečanje z Jezusom in poslušanje Pisem

Kdo se bo vprašal, kako to doseči. Ne gre za to, da bi našli kdo ve kako nove strategije (poti), kakor da bi bil evangelij predmet, ki ga je treba postaviti na tržišče religij, ampak je treba odkriti, kako so se ljudje približali Jezusu in jih je on poklical, da bi tako v našem času storili podobno.

Spomnimo se na primer, kako je Jezus poklical sredi njihovega dela Petra, Andreja, Jakoba in Janeza, kako je preprosta radovednost pripeljala Zaheja do domačnosti pri obedu z Učiteljem, kako ga je rimski stotnik prosil za pomoč v bolezni dragega služabnika, kako ga je sleporojeni klical kot rešitelja v svoji zapostavljenosti, kako sta bili Marta in Marija nagrajeni z njegovo navzočnostjo zaradi gostoljubnosti njunega doma in srca. Lahko bi še nadaljevali listajoč evangeljske strani, kjer bi našli kdo ve koliko načinov, kako so se ljudje v zelo različnih življenjskih okoliščinah odprli Kristusovi navzočnosti. Podobno bi lahko storili z vsem, kar Sveto pismo pripoveduje o misijonskem izkustvu apostolov v času prve Cerkve.

Pogosto branje Svetega pisma, ki ga osvetljuje izročilo Cerkve, ki nam ga je posredovalo in ga avtentično razlaga, ni le brezpogojna zahteva za razumevanje vsebine evangelija, to je Jezusove osebe v okviru zgodovine odrešenja, ampak nam pomaga odkriti priložnosti za srečanje z njim, prav tako tudi pristne evangeljske načine, utemeljene na globokih razsežnostih človeškega bivanja, kot so družina, delo, prijateljstvo, revščina, življenjske preizkušnje itd.

5. Evangelizacija nas samih in pripravljenost na spreobrnjenje

Nikoli ne smemo pozabiti, da je nova evangelizacija namenjena v prvi vrsti nam osebno. V teh dneh so škofje večkrat poudarili, da mora biti Cerkev za evangelizacijo sveta najprej sama poslušna Božji besedi. Poziv k evangelizaciji nas tako usmerja najprej k spreobrnjenju.

Iskreno čutimo, da se moramo najprej sami spreobrniti v moči Kristusa, ki je edini sposoben prenoviti vse stvari, najprej seveda uboga človeška bitja. Ponižno moramo prepoznati, da revščina in slabosti Jezusovih učencev, zlasti njegovih služabnikov, ovirajo verodostojnost poslanstva. Seveda se škofje zavedamo, da ne bomo nikoli na moralni višini Gospodovega klica in poslanstva v službi evangelija, ki ga oznanjamo vsem narodom. Vemo, da moramo ponižno priznati svojo ranljivost zaradi zgodovinskih ran in ne smemo oklevali tudi v priznavanju osebnih grehov. Prepričani smo tudi, da more moč Gospodovega Duha obnoviti njegovo Cerkev in ji vrniti neomadeževano obleko samo tedaj, če dovolimo, da nas njegov Duh preoblikuje. To dokazuje življenje svetnikov, katerih spomin in življenje sta privilegirani sredstvi nove evangelizacije.

Če bi bila prenova odvisna od nas samih, bi resno dvomili o njenem uspehu; toda tako spreobrnjenje kot evangelizacija v Cerkvi nimata začetnika v nas, ubogih ljudeh, ampak v Gospodovem Duhu. V tem je naša moč in gotovost, da zlo ne bo nikoli imelo zadnje besede ne v Cerkvi ne v zgodovini: »Vaše srce naj se ne vznemirja in ne plaši,« je rekel Jezus svojim apostolom (Jn 14,27).

Delo nove evangelizacije je utemeljeno na tej jasni gotovosti. Zaupamo v navdih in moč Svetega Duha, ki nas bo poučil, kaj moramo reči in kaj

moramo storiti tudi v najbolj težkih trenutkih. Naša naloga je torej, da premagamo strah z vero, ponižanja z zaupanjem, brezbržnost z ljubeznijo.

6. Zbrati nove možnosti za evangelizacijo v današnjem svetu

Ta nedvomni pogum podpira tudi naš pogled na današnji svet. Ne plašimo se časov, v katerih živimo. Današnji svet je poln nasprotij in izzivov, vendar je še vedno svet, ki ga je Bog ustvaril; da, ranjen je zaradi greha, vedno pa je svet, ki ga Bog ljubi, je zemlja, v katero lahko vnovič sejemo Božjo besedo, da spet rodi svoje sadove.

Ni prostora za pesimizem v mislih in srcu tistih, ki vedo, da je njihov Gospod premagal smrt in da njegov Duh deluje z močjo v zgodovini. S ponižnostjo, hkrati pa tudi z odločnostjo, ki prihaja iz gotovosti, da bo končno zmagala resnica, se približujemo današnjemu svetu in želimo prepoznati v njem klic Vstalega, da bomo pričevalci njegovega imena. Naša Cerkev je živa in se s pogumom vere in s pričevanjem tolikih svojih otrok sooča z zgodovinskimi izzivi.

Vemo, da moramo v svetu bojevati težek boj proti vladarstvu in oblastem, »proti zlohotnim duhovnim silam« (Ef 6,12). Ne zanikamo vprašanj, ki jih ti izzivi postavljajo, vendar nas ne strašijo. To velja predvsem za pojave globalizacije, ki mora biti za nas priložnost za ponavzočenje evangelija. Podobno je z migracijami, ki so - čeprav pod težo trpljenja, ki ga prinašajo in jim iskreno želimo biti blizu z bratskim sprejemanjem - tako kot v preteklosti v različnosti svojih oblik priložnost za širjenje vere in občestvenosti. Sekularizacija, prav tako tudi kriza zaradi hegemonije politike in države, zahtevata, da Cerkev vnovič premisli svojo

navzočnost v družbi, ne da bi se tej navzočnosti kakor koli odpovedala. Mnoge in vedno nove oblike revščine odpirajo široko polje za karitativno delo. Oznanjevanje evangelija obvezuje Cerkev, da je blizu revnim in kakor Kristus prevzema nase njihovo trpljenje. Tudi v najostrejših oblikah ateizma in agnosticizma spoznavamo – čeprav v nasprotujočih si načinih – ne samo praznino, ampak tudi hrepenenje, pričakovanje, ki čaka na ustrezen odgovor.

V soočenju z vprašanji, ki jih prevladujoče kulture postavljajo veri in Cerkvi, obnovljamo svoje zaupanje v Gospoda v prepričanju, da je evangelij tudi v teh okoliščinah nosilec luči in je sposoben ozdraviti vsako človeško bedo. Nismo mi, ki izvršujemo evangelizacijo, ampak Bog, na kar nas je spomnil papež Benedikt XVI. z besedami: »Prva beseda, resnična pobuda in najpomembnejša dejavnost prihaja od Boga. Samo tedaj, če se vključimo v Božjo pobudo in zanjo prosimo, lahko tudi sami z njim in v njem postanemo oznanjevalci« (*Premišljevanje na prvi seji XIII. rednega splošnega zasedanja škofovske sinode*, Rim, 8. oktobra 2012).

7. Evangelizacija, družina in posvečeno življenje

Od začetkov prve evangelizacije je posredovanje vere v naslednjih generacijah našlo svoj naravni prostor v družini. V njej imajo posebno vlogo matere, s čimer pa nočemo zmanjšati podo-
be in odgovornosti očetov. V družini se namreč otrokom in mladostnikom posredujejo znamenja vere, spoznanje prvih resnic, vzgoja k molitvi, sado-
vi ljubezni v območju dejavnosti, ki jih vsaka družina opravlja v skrbi za svoje otroke. Kljub različnosti geografskih, kulturnih in družbenih

okoliščin so vsi škofje, zbrani na sinodi, potrdili bistveno vlogo družine za posredovanje vere. Nove evangelizacije si ni mogoče zamisliti brez zavesti posebne in konkretne odgovornosti glede oznanjevanja evangelija v družini in brez pomoči družinam na vzgojnem področju.

Ne zapiramo si oči pred dejstvom, da današnja družina, ki jo ustvarja zakon med moškim in žensko in ju združuje v »eno telo« (Mt 19,6) ter v odprtost za življenje, povsod doživlja krizo. Obkrožajo jo načini življenja, ki jo zapostavljajo; zanemarjena je s strani političnih oblasti družbe, katere temeljna celica je, pa tudi s strani cerkvenega občestva ni vedno deležna ne spoštovanja njenega življenjskega ritma ne podpore v svojih prizadevanjih. Prav to nas spodbuja, da moramo še posebej skrbeti za družino in njeno poslanstvo v družbi in Cerkvi z razvijanjem programov spremljanja pred poroko in po poroki. Hvaležni smo številnim zakoncem in krščanskim družinam, ker s svojim pričevanjem kažejo svetu izkustvo občestvenosti in služenja, ki je seme popolnejše bratske in miroljubne družbe.

Mislimo tudi na družinske in bivanjske stvarnosti, ki ne upoštevajo tiste podobe enosti in ljubezni za vse življenje, ki jo je zaupal Gospod. Nekaterih skupnosti ne povezuje zakramentalni zakon; povečuje se število neurejenih družinskih zvez, ki so nastale po razpadu prejšnjega zakona. Zaradi teh žalostnih primerov trpi tudi verska vzgoja otrok. Vsem tem želimo povedati, da Gospodova ljubezen nikogar ne zapusti, da jih tudi Cerkev ljubi in je odprt dom za vse, da še vedno ostanejo člani Cerkve, čeprav ne morejo dobiti zakramentalne odveze in prejemati svetega obhajila. Krščanska občestva naj bodo odprta za vse, ki živijo v takih okoliščinah, in naj podpirajo tiste, ki so na poti spreobrnjenja in sprave.

Družinsko je prvo okolje, kjer se srečamo z evangelijem v vsakdanjem življenju, in dokazuje, da je v obnebu ljubezni sposobna preoblikovati temeljne bivanjske danosti za uresničenje ljubezni. Za pričevanje Cerkve ni nič manj pomembno pokazati, da ima zemeljsko življenje svojo dopolnitev, ki presega človeško zgodovino in se odpira občestvu z Bogom. Ženi Samarijanki se Jezus preprosto ni razodel kot tisti, ki daje življenje, ampak ki daje »večno življenje« (Jn 4,14). Božji dar, ki ga vera predočuje, ni enostavno obljuba za boljše življenje na tem svetu, ampak je oznanilo, da končni cilj našega življenja presega ta svet, ko bomo v polnem občestvu z Bogom, ki ga pričakujemo ob dopolnitvi časov.

Z vidika onstranskega smisla človeškega bivanja opravljajo posebno pričevanje v Cerkvi in v svetu tisti, ki jih je Gospod poklical v posvečeno življenje. Življenje, ki je popolnoma posvečeno njemu v uboštvi, čistosti in pokorščini, je znamenje prihodnjega sveta, ki relativizira dobrine tega sveta. Z naše škofovske sinode naj pride do teh naših bratov in sester zahvala za njihovo zvestobo Gospodovemu klicu in prispevku, ki so ga dali in ga še dajejo poslanstvu Cerkve. Spodbujamo jih k zaupanju tudi v zanje težkih razmerah v času tolikih sprememb. Kličemo jim, naj se utrdijo kot pričevalci in pospeševalci nove evangelizacije v raznih življenjskih okoljih, kjer deluje karizma njihove ustanove.

8. Cerkveno občestvo in številni delavci v evangelizaciji

Evangelizacija ni naloga posameznika v Cerkvi, ampak delo cerkvenih občeſtev, ki imajo na voljo sredstva srečanja z Jezusom: Božjo besedo,

zakramente, bratsko skupnost, služenje v ljubezni, poslanstvo.

V tem pogledu ima posebno mesto župnija, ki je ponavzočitev Cerkve na ozemlju, na katerem živijo ljudje; je »vaški vodnjak«, kot je imel navado reči papež Janez XXIII., pri katerem se lahko vsi odžejajo in zajemajo svežino evangelija. Vloga župnije je nenadomestljiva, čeprav spremenjene razmere morda zahtevajo bodisi oblikovanje manjših občestev bodisi povezovanje župnij na širšem pastoralnem območju. Čutimo dolžnost, da spodbudimo naše župnije, naj dosedanje (tradicionalno) pastoralo Božjega ljudstva dopolnijo z novimi oblikami poslanstva, ki jih zahteva nova evangelizacija. Župnije morajo prevevati tudi različne in pomembne oblike ljudske pobožnosti.

V župniji je še vedno odločilnega pomena služba duhovnika, očeta in pastirja zaupanega občestva. Škofje, zbrani na škofovski sinodi, izražajo vsem duhovnikom zahvalo in bratsko bližino za njihovo zahtevno delo ter jih vabijo k še bolj tesni povezanosti škofijskega duhovniškega zbora, k vedno globljemu duhovnemu življenju, nenehnemu oblikovanju, ki jih usposablja za soočanje s spremembami.

Poleg duhovnikov podpiramo diakone, prav tako pastoralno delo katehistov in drugih sodelavcev ter animatorjev pri oznanjevanju in katehezi, v bogoslužju, karitativnem služenju. Podpiramo tudi razne oblike soudeležbe in soodgovornosti vernikov, moških in žensk, katerim ne bomo nikoli dovolj hvaležni za njihovo predano delo v naših občestvih. Vse te prosimo, naj s svojo navzočnostjo in svojim služenjem Cerkvi podprejo novo evangelizacijo ter skrbijo za lastno človeško in krščansko oblikovanje, spoznanje vere in občutljivost za današnje oblike kulture.

Kar zadeva laike, je treba nameniti posebno pozornost že znanim in novim združenjem ter skupaj z njimi cerkvenim gibanjem in novim občestvom, ki odsevajo bogastvo darov, ki jih Sveti Duh daje Cerkvi. Tudi tem oblikam življenja in zavzetosti za Cerkev izražamo hvaležnost in jih spodbujamo k zvestobi lastni karizmi in prepričljivi pripadnosti cerkvenemu občestvu, zlasti v konkretnem okolju krajevnih Cerkva.

Pričevanje za evangelij ni nikogaršnji privilegij. Z veseljem pozdravljamo moške in ženske, ki so s svojim življenjem evangeljsko znamenje sredi sveta. Prepoznavamo jih v številnih bratih in sestrah, s katerimi, žal, edinost še ni popolna, a so zaznamovani z zakramentom Gospodovega krsta in so njegovi oznanjevalci. V teh dneh smo doživeli čudovito izkušnjo pričevanja odgovornih v teh Cerkvah in cerkvenih skupnostih, ki so pričevali o svoji žeji po Kristusu in zavzetosti za oznanilo evangelija. Tudi oni so prepričani, da svet potrebuje novo evangelizacijo. Gospodu smo hvaležni za to edinost glede misijonskega poslanstva.

9. Da bi se mladi mogli srečati s Kristusom

Zelo so nam pri srcu mladi, ki so pomemben del človeštva in Cerkve in so njuna prihodnost. Tudi nanje se škofje obračamo vse prej kot črnogledo. Zaskrbljeni smo, ne pa črnogledi. Zaskrbljeni zato, ker so ravno mladi najbolj na udaru našega časa. Črnogledi pa nismo zlasti zato, ker poudarjamo, da človeško zgodovino usmerja Kristusova ljubezen. Pa tudi zato ne, ker v mladih odkrivamo globoko hrepenenje po pristnosti, resnici, svobodi in velikodušnosti. Zato smo pre-

pričani, da jim Kristus daje odgovor, s katerim so zadovoljni.

Podpiramo jih v njihovem iskanju in spodbujamo naša občestva, naj se brez oklevanja odločijo za poslušanje, dialog ter pogumne predloge za izhod iz težavnih razmer, v katerih so mladi, da bi tako osvobajali, ne pa zatirali moč njihovega navdušenja, jih podpirali v pravičnem boju zoper javno mnenje in zgrešene špekulacije svetnih sil, ki želijo le izkoristiti njihove mlade moči ter njihov polet v svoje dobro, njih pa oropati hvaležnega odnosa do preteklosti in vsakega resnega načrtovanja za prihodnost.

Nova evangelizacija ima v mladih zavezujoče, pa tudi zelo obetavno področje, kot kažejo mnoga izkustva od najbolj združujočih, na primer svetovnega dneva mladih, do manj znanih, vendar nič manj pomembnih, kot so izkustva duhovnosti, služenja in misijonske dejavnosti. Mladim je treba omogočiti, da imajo dejavno vlogo pri evangelizaciji zlasti med svojimi vrstniki.

10. Evangelij v dialogu s kulturo in človeškim izkustvom ter verstvi

Nova evangelizacija je osredotočena okrog Kristusa in skrbi za človeka, da bi tako uresničili resnično srečanje z njim. Njena obnebja so široka, kot je prostran svet, in se ne zapirajo pred nobeno človeško izkušnjo. To pomeni, da skrbno goji dialog s kulturami v upanju, da lahko najde v vsaki izmed njih »semena Besede«, o katerih govorijo očetje preteklosti. Nova evangelizacija še posebej potrebuje prenovljen odnos med vero in razumom v prepričanju, da je vera zmožna sprejeti vse dosežke zdravega razuma, odprtega v presežnost, ter lahko ozdravi omejitve in nasprotja, v katere

se lahko razum ujame. Vera ne zapira pogleda tudi pred bolečimi vprašanji, ki jih povzroča navzočnost zla v življenju in zgodovini človeštva, ko prižiga luč upanja v Kristusovo vstajenje.

Srečanje med vero in razumom hrani tudi zavzemanje krščanskih občeštev na področju vzgoje in kulture. V tem pogledu imajo posebno mesto vzgojne in raziskovalne ustanove: šole in univerze. Kjerkoli se dopolnjujejo človekova spoznanja in je na voljo vzgojna pomoč, se Cerkev veseli, da lahko prispeva svojo izkušnjo pri oblikovanju celovite človeške osebe. V tem pogledu je treba namenjati posebno skrb katoliškim šolam in univerzam, v katerih se mora odprtost za presežnost, lastno vsaki iskreni kulturni in vzgojni poti, dopolnjevati v srečanju z Jezusom Kristusom in njegovo Cerkvijo. Zahvala škofov naj doseže vse, ki so, tudi v težavnih okoliščinah, vključeni v to dogajanje.

Evangelizacija zahteva, da namenjamo dejavno pozornost družbenemu obveščanju, zlasti novim medijem, kjer se križa veliko življenjskih poti, vprašanj in pričakovanj. V tem prostoru se pogosto oblikujejo prepričanja, ljudje preživljajo svoj čas in prejemajo vsebine za življenje. Gre za nove priložnosti, kako priti do človekovega srca.

Poseben kraj srečevanja med vero in razumom je danes dialog z znanstvenimi spoznanji. Ta dialog je vse kaj drugega kot tuj veri, kajti v njem se razodeva duhovni princip, ki ga je Bog vsadil v človeka in mu omogoča spoznanje razumskih prvin, ki so osnova vsega ustvarjenega. Ko se znanost in tehnika ne drzneta zapirati spoznanja človeka in sveta v ozek krog materializma, postaneta dragoceni sogovornici za razvoj počlovečenja življenja. Tudi vsem, ki so dejavni na tem občutljivem področju našega spoznanja, gre naša zahvala.

Zahvaliti se želimo možem in ženam, dejavnim na drugih področjih človeškega genija, kot je umetnost v svojih različnih oblikah, od najstarejših do novejših. V njihovih delih, v katerih si prizadevajo izraziti človekovo hrepenenje po lepoti, prepoznavamo značilen prispevek k izražanju človekove duhovnosti. Hvaležni smo jim, ko nam njihove čudovite umetnine predstavljajo lepoto Božjega obličja in njegovih stvaritev. Lepota je dejavnost, ki je posebej pomembna v novi evangelizaciji.

Poleg resnično umetniških del tudi celotno področje človeških dejavnosti priteguje našo pozornost kot prostor, v katerem človek s svojim dejavnostjo postaja sodelavec pri Božjem stvarjenju. Področje gospodarstva in dela želimo spomniti, kako iz evangelija izvirajo nekatere zahteve: delo je treba osvoboditi tistih okoliščin, ki pogosto iz njega ustvarjajo neznosno breme in negotovo prihodnost, ki jo danes pogosto ogroža brezposelnost, zlasti mladih; človeka je treba postaviti v središče gospodarskega razvoja; takšen razvoj je treba osmisлити kot priložnost za razvoj človeštva v duhu pravičnosti in enotnosti. Z delom, s katerim človek preoblikuje svet, je poklican k ohranjanju podobe, ki jo je Bog dal svojemu stvarstvu, prav tako je pri tem odgovoren pred prihodnjimi rodovi.

Evangelij osvetljuje tudi trpljenje zaradi bolezni; tukaj morajo kristjani pokazati trpečim ali prizadetim bližino Cerkve ter hvaležnost vsem, ki strokovno in humano skrbijo zanje.

Politika je področje, na katerem more in mora luč evangelija razsvetljevati korake človeštva. Od nje se pričakuje nesebično in transparentno delo za skupno blaginjo, polno spoštovanje človekovega dostojanstva od spočetja do naravnega konca, spoštovanje družine, utemeljene na zvezi

moškega in ženske ter svobode pri vzgoji. Od politike se pričakuje pospeševanje verske svobode ter odprava vzrokov za krivice, diskriminacijo, rasizem, nasilje, lakoto in vojno. Pristno pričevanje se zahteva od kristjanov, ki živijo zapoved ljubezni ob opravljanju politične funkcije.

In končno, dialog Cerkve ima svojega naravnega sogovornika v pripadnikih drugih verstev. Evangelij oznanjamo v imenu Kristusove resnice, ne pa proti komu drugemu. Jezusov evangelij je mir in veselje, njegovi učenci pa so veseli v priznavanju, koliko resničnega in dobrega je človekov verski duh odkril v svetu, ki ga je Bog ustvaril in se izraža v raznih religijah.

Tudi medreligijski dialog želi prispevati k miru, zavrača vsak fundamentalizem in razkrija vsako nasilje, ki ogroža kristjane, kar je huda kršitev človekovih pravic. Cerkve vsega sveta so si blizu v molitvi in bratstvu s trpečimi brati, ki pričakujejo od tistih, ki imajo v rokah usodo narodov, da zavarujejo pravice vseh do svobodne izbire, izpovedovanja in pričevanja svoje vere.

11. Leto vere, spomin na 2. vatikanski koncil in Katekizem katoliške Cerkve

Na poti, odprti za novo evangelizacijo, se bomo morda kdaj čutili kot v puščavi, sredi nevarnosti in brez opore. Papež Benedikt XVI. je v pridigi pri maši ob začetku leta vere govoril o »širjenju duhovne puščave«, ki je v zadnjih desetletjih še napredovala, hkrati pa nas je opogumil, da »ravno iz izkušnje te puščave in praznine moremo vnovič odkriti veselje vere, njeno življenjsko moč za nas, moče in žene. V puščavi je mogoče odkriti vrednoto tega, kar je bistveno za življenje« (*Homilija pri evharističnem obhajanju ob začetku leta*

vere, Rim, 11. oktobra 2012). Kakor žena Samarijanka tudi mi v puščavi iščemo vodo in vodnjak, v katerem jo bomo našli. Blagor tistemu, ki se ob njem sreča s Kristusom!

Hvaležni smo svetemu očetu Benediktu XVI. za leto vere, za ta dragoceni vstop v novo evangelizacijo. Hvaležni smo mu tudi za to, da je to leto povezal s hvaležnim spominom na 50. obletnico začetka 2. vatikanskega koncila. Njegov osnovni nauk kot zanesljivo izhodišče vere pa prinaša *Katekizem katoliške Cerkve*, ki je izšel pred dvajsetimi leti. Ti dve pomembni obletnici nam pomagata vnovič pritrditi koncilskemu nauku ter prepričljivemu prizadevanju za njegovo uresničitev.

12. Premišljevanje skrivnosti in odločitev za revne

S tem v zvezi želimo vsem vernikom pokazati dva vzorca (znamenji) verskega življenja, ki se nam zdita posebno pomembna za pričevanje z vidika nove evangelizacije.

Prvi vzorec ustvarjata dar in izkustvo premišljevanja, kontemplacije. Pričevanje, ki ima prepričljivo moč za današnjega človeka, je častilna drža pred skrivnostjo Boga, Očeta, Sina in Svetega Duha. Ta drža prihaja iz globoke tihote, ki v svoje naročje sprejema edino odrešujočo Besedo. Samo takšna molitvena tihota lahko prepreči, da se beseda odrešenja ne zamegli v svetu, polnem nemira.

Na naše ustnice naj se vnovič vrne beseda zahvale, ki jo sedaj namenjamo tistim možem in ženam, ki svoje življenje posvečajo molitvi in premišljevanju, to je kontemplaciji v samostanih in odmaknjenosti od življenja. Ti časi kontemplacije se morajo širiti tudi na vsakdanje življenje verni-

kov. To je tisti prostor v duši, vključno s fizičnim prostorom, ki kliče po Bogu; so duhovna svetišča in zidani templji, ki morajo biti obvezna križišča za pretok izkustva, da se ne izgubimo. Gre za prostor, kjer se bodo vsi čutili sprejete, tudi tisti, ki ne vedo, kaj in koga iskati.

Drugi vzorec pristnosti nove evengelizacije ima podobo revnega, siromaka. To, da se postavimo z ramo ob rami k tistemu, ki je v svojem življenju ranjen, ni zgolj vaja v socialnem čutenju, ampak je duhovno dejanje. V podobi reveža odseva podoba samega Kristusa: »Kar ste storile enemu izmed mojih najmanjših bratov, ste meni storili« (Mt 25,40).

Reveži (ubogi, siromaki) imajo privilegirano mesto v naših skupnostih, tisto mesto, ki nikogar ne izključuje, ampak kaže, kako jim je Jezus blizu. Navzočnost ubogih v naših skupnostih ima skrivnostno moč: spreminja ljudi bolj kot beseda, nas uči zvestobe, omogoča spoznanje človeške krhkosti, spodbuja k molitvi, nas vodi k Kristusu.

Dejanja ljubezni na svoj način zahtevajo tudi prizadevanje za pravičnost; ta klic se dotika vseh, ubogih in bogatih. Zaradi tega je tudi družbeni nauk Cerkve vključen v programe za novo evangelizacijo in v vzgojo kristjanov, ki si prizadevajo za službo človeškega sobivanja v družbenem in političnem življenju.

13. Beseda Cerkvam na raznih krajih sveta

Pogled škofov, zbranih na sinodalnem zasedanju, obsega vse cerkvene skupnosti po svetu. Naš pogled želi biti celovit, kajti klic k srečanju s Kristusom je enovit, vendar pa ne zanemarja različnosti.

Posebno pozornost, polno bratske ljubezni in hvaležnosti, so škofje, zbrani na sinodi, namenili vam, kristjanom vzhodnih katoliških Cerkva, ki ste dediči prvotnega širjenja krščanstva ter izkustvu, ki ste ga ohranili z ljubeznijo in zvestobo, ter Cerkvam na krščanskem Vzhodu. Danes se pred vas vnovič postavlja evangelij kot nova evangelizacija po bogoslužju, katehezi, vsakdanji družinski molitvi, postu, solidarnosti med družinami, udeležbi laikov v življenju občestev in v dialogu z družbo. V mnogih krajih vaše Cerkve doživljajo preizkušnje in vznemirjenja, v katerih pričujejo za soudeležbo pri Kristusovem trpljenju. Nekateri verniki so bili primorani zapustiti domovino, ohranili pa so živo pripadnost svojim izvornim skupnostim in tako dajejo prispevajo k pastoralni skrbi in evangelizaciji v deželah, ki so jih sprejele. Gospod naj še naprej blagoslavlja vašo zvestobo, vaša prihodnost pa naj bo deležna veselega pričevanja in življenja po veri v miru in verski svobodi.

Vam, kristjani, možje in žene, ki živite v *deželah Afrike*, izrekamo hvaležnost, ker pričujete za evangelij pogosto v težkih življenjskih razmerah. Spodbujamo vas, da vnovič podprete zagon evangelizacije, ki ste je bili sami deležni pred nedavnim, za graditev Cerkve kot »Božje družine«, za utrditev identitete družine, za podporo naporom duhovnikov in katehetov, zlasti v malih krščanskih občestvih. Poleg tega podpiramo prizadevanja za srečevanje evangelija z nekdanjo in novo kulturo. Veliko pričakovanje in močan klic je namenjen politiki ter vladam raznih afriških dežel, da bi se v sodelovanju vseh ljudi dobre volje zavzemali za temeljne človekove pravice in bi bila tako afriška celina svobodna pred nasiljem in nasprotji, ki jo vznemirjajo.

Škofje, zbrani na škofovski sinodi, vabijo vas, kristjane *Severne Amerike*, da z veseljem odgovorite na klic nove evangelizacije, ko s hvaležnostjo gledate v svoji kratki zgodovini, kako so vaša krščanska občestva obrodila velikodušne sadove vere, ljubezni in misijonskega poslanstva. Treba je priznati, da so danes mnogi izrazi sodobne kulture v vaših deželah daleč od evangelija. Zato je klic po spreobrnjenju, iz katerega se rodijo prizadevanja znotraj vaše kulture, v kateri ste poklicani vsem posredovati svetlobo vere in življenjsko moč. Medtem ko sprejemate v vaše odprte dežele nove množice priseljencev in pribežnikov, bodite pripravljeni odpreti svoje domove tudi veri. V zvestobi nalogam, ki smo jih sprejeli na škofovski sinodi glede Amerike, bodite solidarni z Latinsko Ameriko v nenehni evangelizaciji vam skupne celine.

Podoben čut hvaležnosti škofovska sinoda pošilja tudi *Cerkvam Latinske Amerike in Karibov*. Posebej preseneča, kako so se v preteklosti v vaših deželah uveljavile razne oblike ljudskih pobožnosti, ki so še vedno ukoreninjene v srcih mnogih ljudi, ter razne oblike službe ljubezni in dialoga s kulturami. Sedaj pa je treba pred novimi izzivi, predvsem izzivi revščine in nasilja, spodbuditi Latinsko Ameriko in Karibe k nenehni predanosti misijonskemu poslanstvu, oznanjevanju evangelija z upanjem in veseljem ter k ustvarjanju resničnih občestev misijonarjev Jezusa Kristusa. Tako bodo člani Cerkve pokazali, kako je lahko evangelij začetek nove pravične in bratske družbe. Tudi religijski pluralizem je izziv za vaše Cerkve in zahteva prenovljeno oznanjevanje evangelija.

Tudi vam, *kristjanom Azije*, smo dolžni poslati besedo opogumljenja in spodbude. Kot manjšina

na celini, ki šteje skoraj dve tretjini svetovnega prebivalstva, je vaša navzočnost plodovito seme, zaupano moči Svetega Duha. To seme raste v dialogu z različnimi kulturami, starimi verstvi in z množico revnih. Čeprav Cerkev v Aziji pogosto živi na obrobju družbenega življenja, v številnih državah je celo preganjana, predstavlja s svojo trdno vero ter dragoceno navzočnostjo Kristusov evangelij, ki oznanja pravičnost, življenje in slovo. Prav je, da kristjani v Aziji čutite bratsko bližino kristjanov v drugih deželah sveta, ki ne morejo pozabiti, da se je na vaši celini – v Sveti deželi – Jezus rodil, da je v njej živel, umrl in vstal.

Besedo zahvale in upanja škofje namenjamo tudi *vernikom v Evropi*, ki jo danes zaznamuje močna, včasih tudi napadalna sekularizacija (razkristjanjenje). Ta celina je še vedno ranjena zaradi dolgih desetletjih moči ideologij, sovražnih Bogu in človeku. Zahvala gre preteklosti, pa tudi sedanjim časom, v katerih je evangelij ustvaril v Evropi edinstvena in odločilna spoznanja ter izkustva vere za evangelizacijo vsega sveta, pogosto prekipajoča od svetosti, bogastva teološke misli, različnosti karizmatičnega izkustva, raznih oblik karitativnega služenja revnim, globoke izkušnje kontemplacije, ustvarjanja humanistične kulture, ki je pokazala na dostojanstvo človekove osebe in pomen graditve skupnega dobrega. Dragi evropski kristjani, težave sedanjega časa vas ne smejo ustrahovati, ampak naj vam bodo izziv, ki ga morate preseči in priložnost za še bolj veselo in živo oznanilo Kristusa in njegovega evangelija življenja.

Končno sinodalni škofje pozdravljamo *narode v Oceaniji*, ki živijo pod znamenjem avstralskega križa in se jim zahvaljujemo za njihovo

pričevanje za Jezusov evangelij. Molimo za vas, da bi tako kot žena Samarijanka pri vodnjaku tudi vi čutili žejo po živi vodi in bi mogli čuti Jezusovo besedo, ki pravi: »Če bi poznala Božji dar!« (Jn 4,10) Prav je, da doživite še globljo potrebo po oznanjevanju evangelija in po spoznanju Jezusa v današnjem času. Spodbujamo vas, da bi ga srečali v svojem vsakdanjem življenju, ga poslušali ter po molitvi in premišljevanju spoznali milost, da boste lahko rekli: »Vemo, da je on zares odrešenik sveta« (Jn 4,42).

14. Marijina zvezda razsvetljuje puščavo

Ko smo prišli do kraja izkustva občestva med škofi iz vsega sveta in sodelovanja v službi Petrovega naslednika, čutimo danes v sebi odmev Jezusovega naročila apostolom: »Pojdite po vsem svetu ... In glejte, jaz sem z vami vse dni do dovršitve sveta« (Mt 28,19.20). Jezusovo naročilo se ne dotika le geografskega širjenja, ampak sega do najskrivnostnejših globin človeškega srca naših sodobnikov, da bi jim omogočili srečanje z živim Jezusom, navzočim v naših občestvih.

Njegova navzočnost napolnjuje naša srca z veseljem. Ko se zahvaljujemo za darove, ki smo jih od Jezusa prejeli v teh dneh, dvigamo svojo pesem v zahvalo: »Moja duša povečuje Gospoda ... Velike reči mi je storil Gospod« (Lk 1,46.49). Z Marijini besedami se tudi mi zahvaljujemo: Gospod je resnično storil velike reči svoji Cerkvi skozi stoletja v raznih krajih sveta in se mu zato zahvaljujemo v prepričanju, da ne bo odtegnil svoje pomoči naši revščini, da bo pokazal moč svoje roke tudi v naših dneh in nas podpiral na poti nove evangelizacije.

Na naši poti nas usmerja Marijina podoba. Ta pot, kot je rekel Benedikt XVI., se bo morda pokazala kot pot skozi puščavo. Vemo, da jo moramo prehoditi s tem, kar je bistveno: z darom Svetega Duha, v Jezusovi družbi, z resnico njegove besede, z evharističnim kruhom, ki nas hrani, v bratstvu s cerkvenim občestvom, z zagonom ljubezni. Voda iz vodnjaka bo ozelenela puščavo. Kakor v temni noči zvezde še močnejše svetijo, tako na nebu naše poti blešči luč Marije, zvezda nove evangelizacije, h kateri se z zaupanjem zatekamo.

VERA IZ OZNANILA, OZNANILO IZ VERE

Spremna beseda

Ni naključje, da je v letu vere, ki se je pričelo ob 50. obletnici začetka 2. vatikanskega koncila (1962-1965) in 20. obletnici izida Katekizma katoliške Cerkve (1992), škofovska sinoda (Rim, od 8. do 28. oktobra 2012) obravnavala vprašanje »nove evangelizacije za posredovanje krščanske vere«. Koncil je načrtoval prenovno Cerkve – od posameznika do cerkvenih občeſtev -, pri čemer ima pomembno mesto tudi Katekizem. Škofovska sinoda, nova ustanova koncilske ekleziologije in pastore, je končala delo in papežu posredovala 58 predlogov, ki bodo vključeni v sklepni dokument. Tega smemo pričakovati čez kako leto. Škoda, da bi ta čas tekel v prazno, zato se je zdelo primerno dati pastoralnim delavcem in vernikom v roke misli in navodila, ki so jih škofje in drugi sinodalni očetje naslovili na Božje ljudstvo. Evangelij je tako kot hrana in pijača sporočilo za naš vsakdanjik, v sedanjem svetu, polnem laži in slepil, pa tudi človekove odtujenosti samemu sebi in drugim, še bolj potreben. Čeprav včasih po besedah apostola Pavla »Gorje mi, če evangelija ne bi oznanjal!« (1 Kor 9,16) sprejemamo oznanjevanje predvsem kot dolžnost, ga sprejemamo tudi kot ponujeno priložnost, ki se je veselimo in jo spolnujemo v Božjem imenu in v njegovi moči.

Vera in evangelizacija sta korelativni stvarnosti, med seboj sta ne samo povezani, ampak identični, druga na drugo sta bistveno usmerjeni. »Vera je iz oznanjevanja, oznanjevanje pa je po Kristusovi besedi« (Rim 10,17). Oznanjevanje včasih omejujemo le na besede, izgovorjene

in zapisane ali kako drugače posredovane kot sporočilo drugemu (znamenja, umetnost). V resnici pa obsega veliko več, vse vsebine in oblike, s katerimi človek drugemu nekaj sporoča. Upravičeno govorimo o oznanjevanju kot pričevanju, kar ni vključeno ne v besede ne v druga znamenja, temveč celovito način sporoča neko resnico. Tako so prvi kristjani mučence imenovali »pričevalci« (martyres), ker so s svojim življenjem potrjevali vero v Kristusa. Zato smemo imenovati pričevalce vse, ki so na različne načine zvesti Kristusu – v vsakdanjem življenju, ljubezni in zvestobi, trpljenju in preizkušnjah, odpuščanju in velikodušnosti. Ni pomembno, ali drugi vidijo njihovo življenje ali ne. Okrog sebe so širili dobroto in vrednote, ki so jih tudi drugi prevzeli od njih, ali pa od tistih, ki so prišli z njimi v stik. Velja načelo, da se »dobro širi samo po sebi« (»bonum est diffusivum sui«). Dobro spada v zakladnico vsega človeštva, hudobija pa človeštvo obremenjuje.

Sporočilo sinode

Evangelizacija – pot do osebne vere - Benedikt XVI. je zapisal, da je v središču leta vere Jezus Kristus. Njega iščemo, vanj verujemo, njemu zaupamo, on je pot k Očetu. Tako povzema tudi sinodalno sporočilo, ki izhaja se navezuje na dogodek, ko se žena Samarijanka sreča s Kristusom ob vodnjaku. On ji je odprl oči, da je v njem prepoznala ne samo Odrešenika, ampak tudi sebe in svoje življenje. Njeni someščani, ki so najprej verjeli njenemu sporočilu in se napotili k Jezusu, so ob srečanju z njim prišli do osebne in zrele vere; niso verovali zaradi nje, ampak zaradi osebnega srečanja s Kristusom. Za takšno

srečanje in izkustvo Kristusa si mora prizadevati tudi vernik, zavedajoč se, da je Kristus prvi, ki išče človeka.

Začeti pri sebi – Evangelizacija se prične pri oznanjevalcih (pričevalcih) evangelija. Le spreobrnjeni so prepričljivi v oznanjevanju spreobrnjenja. Škofje se zavedajo, da so kot prvi potrebni evangelijskega oznanila in spreobrnjenja. Lahko nadaljujemo: tako bi morali reči tudi duhovniki, starši, kateheti, vzgojitelji, odgovorni v vzgojnem procesu, voditelji narodov ... Kristus pravi: »Tako naj vaša luč sveti pred ljudmi, da bodo videli vaša dobra dela in slavili vašega Očeta, ki je v nebesih« (Mt 5,16). Hrvaški pesnik Ivan Mažuranić (1814-1890) je to misel prepričljivo zapisal v stihu: »Dobar pastir, jer što kaže inom, i sam svojim potvrđuje činom« (Smrt Smail age Čengića).

Mnogovrstno srečanje s Kristusom – Kakor so človeška srečanja mnogovrstna, ima tudi srečanje s Kristusom veliko podob. Najprej ga oznanja Sveto pismo, ki je Božje sporočilo človeku. Oznanja ga občestvo Cerkve, ki to besedo ohranja, razlaga in z njo hrani Božje ljudstvo pri oznanjevanju, bogoslužju, v družbenih občilih, od različnih priložnostih. Oznanjajo ga družina, župnija, razne oblike posvečenega življenja, zlasti tiste, ki s svojim življenjem sredi sveta pričujejo za resničnost evangelija, svoje odločitve in prihodnje življenje v Bogu.

Odkrivati Božji klic in delovanje – Čeprav se zdi, da je današnji svet gluh za vrednoto vere, da se nad človeštvom zbirajo temni oblaki pesimizma, zlovešnih napovedi, pa globlji premislek v negativnih pojavih časa odkriva človekovo žejo po resnici in vrednotah. To zlasti velja za

mladino, ki je odprta za dobro, če ga vidi ure-sničenega v življenju posameznika in občestev. To velja tudi za mnoge človekove dejavnosti od razvoja znanosti in kulture, dela in razvedrila, politike in družbene dejavnosti, človeškega izkustva, tudi v drugih verstvih. Vse to pričuje, da so »semena besede«, tudi žeje po resnici, zapisana globoko v človekovo srce in repenjenje. To je treba v njem prebuditi, da bo pot pogumno nadaljeval. Posameznik, živeč v človeški skupnosti tudi v današnjem zgodovinskem trenutku, je sprejemljiv za dogajanja v družbi, katere del je in se temu ne more in ne sme odreči.

Prvenstvo duhovnosti in odločitve za ubo-ge – Nove evangelizacije ni brez dveh osnovnih usmeritev: usmeritve v češčenje (kontemplacijo) Boga ter pogled in dejavnosti usmerjene k ubogim. Zasidranost v Bogu je zagotovilo, da ne gre zgolj za človeško dejavnost, ampak za globoko izkustvo Boga, ki živi med nami. Kristus, Bog in človek, kaže tudi pot do (so)človeka, zlasti revnega, za katerega se je odločit tudi Bog sam. Ubo-gega imamo vsak dan pred seboj, z njim živimo, v njem odkrivamo Boga samega. Tako dobiva evangelizacija konkretno podobo in naloge.

Ovrednotiti skupno preteklost in bogastvo – Predlog skuša v kratkih besedah povzeti družbene in zgodovinske značilnosti posameznih celin, ki so bogastvo zanje same in za vse človeštvo. V posameznih ugotovitvah in priporočilih je mogoče prepoznati razmišljanja, ki so jih posamezne celinske (krajevne) Cerkve pripravile v pripravi na jubilejno leto 2000. Krajevno izkustvo je tudi izkustvo vesoljne Cerkve in vsega človeštva. Nikakor ga ne smemo zapirati pred drugimi; nihče ga ne ogroža, pač pa se ob duhovni in družbeni

dediščini lahko bogati. Zato mora tudi nova evangelizacija upoštevati te značilnosti, dediščino pa ne samo ohranjati, ampak jo tudi nadaljevati in nadgrajevati z novimi izkustvi.

Začeti - danes

Oznanjevanje evangelija je vsakdanja naloga Cerkve. Osnovno pastoralno pravilo je to delo opravljati z novo vnemo, odgovornostjo in iskanjem novih načinov, kako se približati današnjemu človeku tam, kjer živi, dela in išče odgovora zase in za vse človeštvo. Čeprav čakamo na obogateno besedilo, ki je bilo predloženo kot Delovno gradivo (Instrumentum laboris, 2012) v razpravo in dopolnitev, nas zgolj čakanje lahko zavede v odlaganje nalog ali celo v brezdelje in zanašanje, kaj bodo drugi rekli, zapisali, predlagali ... Takšna drža ni evangelijska, le-ta je namreč drža čuječnosti in prepoznavanja znamenj časa. Naša naloga je spoznati, kaj in kako nam Bog danes govori in po katerih dogodkih in značilnostih današnjega sveta, kako nam izkustvo verujočega in občestva v preteklosti in danes odkriva Božji odrešenijski načrt. Drug od drugega se učimo, od verujočih, od vseh iskalcev Resnice.

Misel, da Marija, zvezda na nebu v temni noči, kakor tu in tam označujemo današnji svet, še močnejše sveti, odpira nova obzorja, pred katerimi ne smemo zapirati ne oči ne srca, ne smemo se bati ne dela ne naporov, ki jim bo Bog ob svojem času dal svoj blagoslov.

Rafko Valenčič
urednik

KAZALO

13. redno splošno zasedanje škofovske sinode **POSLANICA BOŽJEMU LJUDSTVU 5**

1. Kot žena Samarijanka pri vodnjaku	5
2. Nova evangelizacija	6
3. Osebno srečanje z Jezusom Kristusom vC erkvi.....	7
4. Priložnosti za srečanje z Jezusom in poslušanje Pisem.....	9
5. Evangelizacija nas samih in pripravljenost na spreobrnjenje	10
6. Zbrati nove možnosti za evangelizacijo v današnjem svetu	11
7. Evangelizacija, družina in posvečeno življenje.....	12
8. Cerkevno občestvo in številni delavci v evangelizaciji	14
9. Da bi se mladi mogli srečati s Kristusom....	16
10. Evangelij v dialogu s kulturo in človeškim izkustvom ter verstvi.....	17
11. Leto vere, spomin na 2. vatikanski koncil in Katekizem katoliške Cerkve	20
12. Premišljevanje skrivnosti in odločitev za revne	21
13. Beseda Cerkvam na raznih krajih sveta.....	22
14. Marijina zvezda razsvetljuje puščavo	26

Rafko Valenčič

Vera iz oznanila, oznanilo iz vere	29
--	----

Kazalo	35
--------------	----

CERKVENI DOKUMENTI – NOVA SERIJA

1. Kongregacija za verski nauk,
Doktrinalno navodilo (politika) (2003)
2. Kongregacija za verski nauk,
Premislek (o istospolnih zvezah) (2003)
3. Janez Pavel VI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2004, Vedno aktualna naloga: vzgajati za mir (2003)
4. Janez Pavel II.,
Pismu duhovnikom za veliki četrtek 2004 (2004)
5. Janez Pavel II.,
Apostolsko pismo Ostani z nami, Gospod (2004)
6. Janez Pavel II.,
Poslanica za svetovni dan miru 2005 (2004)
7. Janez Pavel II.,
Pismo duhovnikom za veliki četrtek 2005 (2005)
8. Janez Pavel II.,
Apostolsko pismo Hiter razvoj (2005)
9. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2006 (2005)
10. Kongregacija za katoliško vzgojo,
Navodilo o merilih za presojanje duhovnega poklica (2006)
11. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2007 (2006)
12. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2008 (2007)
13. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2009 (2008)
14. Benedikt XVI.,
Poslanica za svetovni dan miru 2010 (2009)
15. Benedikt XVI.,
Pastirsko pismo irskim katoličanom (2010)
16. Benedikt XVI.,
Ob sklepu duhovniškega leta (2010)
17. Benedikt XVI.,
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2011 (2010)
18. Benedikt XVI.,
Poslanica ob svetovnem dnevu miru 2012 (2011)
19. 13. redno splošno zasedanje škofovske sinode –
Poslanica božjemu ljudstvu (2012)